

[Gunnar Fog-Petersen.]

fordi deres Forældre rejser fra den ene Arbejdsplads til den anden, ofte skifter Skole, er daarligt stillet, ligegyldigt hvilken Skolelov vi vedtager. Derfor tror jeg, det i højere Grad, end Tilfældet nu er, bliver nødvendigt at have Opmærksomheden henvendt paa en Efterundervisning af Landsbyungdommen, navnlig en Undervisning, som tager Sigte paa at oplære, hvad jeg vilde kalde: de almindelige Arbejdskarle paa Landet i deres unge Aar, og give dem nogle flere Kundskaber, end de har nu, for de er tit meget uheldigt stillet i Tilværelsen med den Undervisning, de har faaet. Det vilde være et taknemmeligt Materiale at arbejde med, og det vilde ogsaa i høj Grad blive til Gavn for dem, hos hvem de er Medarbejdere, om de havde nogen flere Kundskaber og mere Kendskab til de Ting, de arbejder med. Her vilde en Undervisning i Naturfag og Naturlære, anlagt efter deres Behov og Forudsætninger, kunne bære rig Frugt. Noget saadant falder ganske vist uden for denne Lovs Rammer, men jeg har villet benytte Lejligheden til at pege paa, at det maa vi have Opmærksomheden henvendt paa i Fremtiden.

I øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg takker for den Velvilje, der fra alle Sider har lydt over for det foreliggende Forslag, og tager det som Udtryk for, at man her har Forstaaelsen af, at Lovforslaget, som det nu ser ud, er i Stand til at opfylde de Krav, der med Rette stilles i Tiden til en Nyordning inden for Skolen.

Venstres ærede Ordfører (Stegger Nielsen) sagde i sin Indledning, at de tidligere Skolelove var kommet, naar Tiden krævede dem og Befolkningen var moden til at tage imod dem. Jeg vil dog mene, at Befolkningen i Dag i højere Grad er moden til at tage mod denne Skolelov, end den maaske var i 1814, og jeg maa ogsaa mene, at der i Dag i højere Grad er et Ønske hos Befolkningen om en Nyordning, end der maaske var i 1814. Og ingen vil vist benægte, at det alligevel var meget heldigt for hele Udviklingen i Landet, at vi i 1814 fik den Skoleordning, som Befolkningen paa det

Tidspunkt ikke forstod, men som viste sig at være til saa overordentlig Gavn i Fremtiden.

Venstres ærede Ordfører ansaa det for meget ønskeligt, om vi kunde finde hinanden, om vi kunde blive enige, men det maatte være paa det Vilkaar, at man bøjede Meningerne mod hinanden, og der kunde ikke forlanges Underkastelse af nogen af Parterne. Deri er jeg ganske enig, men jeg maa desværre oplyse, at det Bidrag, der hidtil er ydet fra det ærede Medlems Parti, har bestaaet i, at man praktisk talt stiller akkurat det samme Forslag i Aar, som man stillede i Fjor, efter at Lovforslaget er blevet ændret meget betydeligt i Retning af de Ønsker, det ærede Medlems Parti havde. Derfor er der kun det tilbage, at det Parti, som det ærede Medlem er Ordfører for, nu gaar det Stykke af Vejen, som er dets Part, for at man skal kunne finde hinanden, naar man ikke skal forlange Underkastelse af nogen af Parterne. Der er ikke andet tilbage.

Det ærede Medlem talte, som andre har gjort det, om de økonomiske Forhold i Landkommunerne og Vanskeligheden ved at gennemføre Ordningen dér i disse Aar. Jeg har givet Udtryk for, at jeg meget vel kender de vanskelige økonomiske Forhold i Landkommunerne og heller ikke vil være med til at paatvinge dem en Ordning, der vilde ligge ud over, hvad de økonomisk kan magte. Men dels vil Kommunerne i de kommende Aar blive nødt til at koste Penge paa deres Skolevæsen, dels vil den kommunale Udligning føre en Del af Skoleudgifterne over paa et bredere Grundlag end hidtil, dels vil denne Lov give de Kommuner, der skal bygge i de nærmeste Aar, en betydelig Støtte, som de ellers ikke vilde opnaa. Derfor vil Loven ikke gøre Kommunerne ringere stillede, men den vil gøre de Kommuner, der alligevel er henvist til at foretage sig noget, betydelig gunstigere stillede, end hvis vi ingen Lov faar.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Landkommuner over for Købstæder kan det maaske ogsaa siges i denne Forbindelse, at Købstæderne har skaffet sig alle de Lokaler og alt det andet, som nu kræves efter den nye Lov, uden Støtte fra Staten, og at de Penge, der nu stilles til Raadighed, praktisk talt alene kommer til Anvendelse i Land-